

Σαράντα χρόνια μετά την πρώτη ποιητική συλλογή της, η Ερση Σωτηροπούλου επιλέγει την ποίηση για να αποχαιρετήσει τη μητέρα της

ΕΙΧΕΣ ΜΙΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ, ΜΕΤΑ ΘΑ ΕΦΕΥΓΕΣ...

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΕΡΣΗ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ
«ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ»,
ΕΚΔ. ΠΑΤΑΚΗ

ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΛΕΝΗ ΓΚΙΚΑ

Την Ερση Σωτηροπούλου τη γνωρίζουμε από τα πεζά της: «Η φάρσα», «Μεξικό», «Χοιροκάμπλος», «Διακοπές χωρίς πτώμα», «Ο βασιλιάς του φλίπερ», «Ζιγκ ζαγκ στις νεραντζιές», «Ο ζεστός κύκλος», «Εορταστικό τριήμερο στα Γιάννενα»... Βραβεύτηκε γι' αυτά. Μεταφράστηκε σ' αυτά. Ξεκίνησε, όμως, με ποίηση. «Μήλο + Θάνατος +...+...». Έχει διασώσει και κρατήσει την ποίησή της μέσα στον πεζό ρυθμό. Πολύ συχνά στα βιβλία της («Δαμάζοντας το κτήνος», «Τι μένει από τη νύχτα») ένας στίχος ξεπροβάλλει από το πουθενά και αγωνιά γι' αυτόν ένας ποιητής. Κι απ' ό,τι φαίνεται, η ποίηση πιο κοντά στο νανούρισμα, στο μοιρολόγι, στην προσευχή, στα ραβασάκια, φορεμένη κατάσαρκα στην οδύνη και τη θλίψη μας, όσον αφορά τον θάνατο της μητέρας, είναι εκείνη που αναδύεται πρώτη.

Έτσι, σχεδόν 40 χρόνια μετά την πρώτη ποιητική συλλογή της, η Ερση Σωτηροπούλου, στο βάσανο και την απώλεια της μητέρας της, με ποίηση εκφράζεται, την ποίηση χρειάζεται,

με ποίηση, τελικά, θρηνεί, τραγουδά. Σαν το παγόβουνο σε φαιστέιο, με μνήμες, φάρμακα, άμεσο κίνδυνο, υπαρξιακή οδύνη εκφρασμένη σαν παιδικό τραγουδάκι: αινιγματικά και τραγικά.

«Θυμάσαι που μου είπες ότι ήσουν κατάσκοπος από τη Ρωσία; / Μόλις τελείωνε η αποστολή σου θα μας εγκατέλειπες./ Δεν σε πίστεψα./ Σε πίστεψα». «Είπες ότι ο γάμος σου με τον πατέρα μου/ τα τρία παιδιά σου/ όλοι εμείς/ είμαστε μέρος ενός μουσικού σχεδίου./ Σε είχαν στείλει από τη Ρωσία./ Από το σιδηρούν παραπέτασμα τόνισες./ Είχες μια αποστολή. Μετά θα έφευγες...».

Ποιήματα «σταυροβελονιές στον πάγο», «κεντίδια ακνά», κάπ ανάμεσα σε αποδοχή, κραυγή, κυριολεκτικά ένας «άνθρωπος στη θάλασσα», ραψωδία στο Μ, τοπίο εσωτερικό την ώρα που το πλοίο βυθίζεται και εκείνη που υπήρξε η μητέρα σε λίγο θα είναι παρελθόν. Με το γνωστό ύφος της και την προσωπική γραφή της πάντα: κοφτή, καθαρή, ειρωνική, ασθηματική, καλοκαρφωμένη, με ένα αφ' υψηλού αφηγηματικό κοίταγμα και σε βάθος, και οι ήρωες πάντα στο όριο.

Μια εξεγερμένη έφηβη, ένα πνευματικά καθυστερημένο παιδί, ένας αθεράπευτα ρομαντικός φαντασιόπληκτος σύζυγος. Η κόρη, μπροστά στις θεότητες του κάτω κόσμου, αποχαιρετά εκείνη που τη γέννησε.